

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

4. Variarum bestiarum figuræ, in quas se stygius Vertumn[us]
transfiguratur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

quidem asperiores corporis dolores, sed imperterritus durabat mente perugili. Et licet gemitum vulnera carnis exprimerent, sensu tamen idem permanens, quasi de inimicis luderet, loquebatur. Si virum aliquid haberetis, sufficeret vnus ad praelium: sed quoniam Domino vos eneruante, frangimini, multitudine tentatis inferre terrorem: cum hoc ipsum infirmitatis indicium sit, quod irrationabilium induitis formas bestiarum. Rursumque confidens aiebat: Si quid valeatis, si vobis mei potestatem Dominus dedis, ecce presto sum; deuotate concessum: Si verò non potestis, cur frustra nitimini? Signum enim crucis, & fides ad Dominum, inexpugnabilis nobis murus est. Certant pictores de his monstris inferni penecillo exprimendis. Videtur enim Stygius archipirata omnes copias totamque classem suam, contra vnum hunc Christi heroem conuocasse. Sed nihil effecit, sciuit enim Antonius, se contra laruas pugnare, tantoque fuit clarior eius victoria, quanto plures diuersioresque hostes superauit.

Has autem laruas, fumum, fucum, pigmentum, hanc caliginem & fuliginem, quam Acherons omnem, velut in confluxum collectam, opposuit Antonio, aliàs etiam saepe seorsim induxit in theatrum. Meminit infestae à Tartaro domus in vita Theodori Sicæorum Archimandritæ, Georgius presbyter, Theodori discipulus, in qua & hominibus, & iumentis plurimum molestiarum afferebant cacodæmones. In illa cum domesticum pranderent, aut cœnarent, lapides in mensas à Spiritibus iaciebantur, & telæ mulierum rumpebantur. Tanta quoque murium & serpentum multitudo domum occupabat; vt præ formidine nemo ingredi auderet. Antiquum hoc est, nam & cum Eua in serpentis exuijs, rem suam magnam voluit confabulari. Quin & Gertrudi vt præstigias officiasque faceret, in murem se contraxit; ille utique Angelus, qui olim vertice caelum tangebatur, qui dicebat in corde suo: *Ascendam super altitudinem nubium, similis ero Altissimo*; ecce ille Angelus, cuius operimentum fuerat omnis lapis pretiosus, nunc pugnaturus procedit, qua galea, qua lorica indutus? muscoli eorior. Nonne hoc est grande monstrum, quod à pulchritudine Angeli, in formam muscoli degenerauit? Tanti est tentare, oppugnare,

IV.

Isa. 14. 14.

pugnare, vexare hominem Numini seruientem. Ostensum est autem huc usque; malum Angelum vel in mare, vel in Æthiopia atrū apparere, ut memores illius: *Hic niger est, hunc tu, Romane, caueo*, cum fugiamus. Aliquando tamē assurgit, sequitur; ostentat grandiosem. Fundum Barbilianū, ob flagitiosam incolarū vitam, assidue vehementerque infestans, in forma ferocientis tauri, nunc oues infestabatur & fatigabat, nunc gregum atque armentorum custodibus graues molestias afferebat, adeo, ut etiam quidam ipsorum, ob eas intemperies Furiasque, solū mutare coacti sint. Huic tauro alio lanione opus non fuit, quam qui sacris armis vteretur. Adfuit igitur S. Gregorius, qui *Litaniarū & aquae lustralis* praesidio eū profligauit. Misera bestia, sis magna licet, magnum tamen inuenisti antagonistam, cum Gregorium inuenisti. Meruerant quidem fundi incolae, non iam arripides Martis boues, quibus ararent, sed igniuomum talem Plutonis taurum; at praualuit sanctissimi Pontificis virtus sacris armis contra profanissimum spiritum ventis; ut & nos disceremus modum Auerni monstra fugandi. Pie ergo & sapienter agunt, qui non solum Litanijs Diuos inuocant, in fundorum & domorum suarum custodiam, sed etiam aquam lustralem & hominum cubiculis, & iumentorum stabulis ubique appendunt; asperguntque, cuius affusionem non potest pati spiritus ille, qui ad ignes est damnatus, authoratusque. Quid ni autem Vertumnus iste de tauro in equum, aut centaurum; & rursus de gigante in pygmaeum mutetur? Ingrediamur in fodinas metallicas: An non ibi Spiritus Annebergicus operarios duodecim viros vno flatu interfecit? Contigit id in specu, qui *Corona Rosacea* appellatur, estque argenti diues. Apparuit autem tunc specie equi habentis procerum collum, & truces oculos, ac velut adhinniens, ex immani rictu flatum emisit infernali sulphure venenatum. Nimirum ut non sine cupiditate, ita neque sine discrimine effodiuntur opes, quas natura in viscera terrae abstruxit. Hinc alter Schnebergicus spiritus, nigro cucullo vestitus, qui in fodina Georgiana, operarium è solo sublatus, in superiore loco maximae illius concauitatis, quondam feracis argenti, non sine inclementi corporis accri-

Io. Diacon. in
vita S. Greg.
lib. 4. c. 93.

Munsterus
lib. 1. Cosmo-
graph. c. 15.
ex Georgio
Agricola,

eu col-

su collocavit. In multis alijs fodinis auri, visuntur tripalmares masculi versicoloribus tunicis vestiti, qui velut Gryphes id metallum custodiunt; neque rarò de vicinia audiuntur tanquã malleatores rumpem exundentes. Ita neque vllarum pecudum, neque vllorum homulorum forma tam est vilis, in quam gigantes isti non intrent; in muscas, in fornicas; in omnes figuras.

Quia enim admodum rarum est damnatorum animas, vel ad breue tempus, ex Orco emitti, dæmones earum vice funguntur, in hominibus diuexandis, camq; in rem varios vultus mentiuntur. Quod credibile est Athenis Athenodoro cõtigisse de quo memoravi. Clariùs tamen euenit Corinthi in domo Eubatidæ, vt memorat ipse Pythagoricus Arignotus. Inhabitabilis illa erat domus, propter terricula. Quod si quis inhabitasset, expaus factus subito fugiebat. Deciderat ergo iam, tellusq; rumpebatur. Nullus erat, qui ingredi auderet. Arignotus hac audiens, incantationibus & carminibus armatus, domum ingreditur, Umbram, si appareat, domo exacturus. Dum tacitus in vastissimo atrio sedens, ad lumen legit, adest demon squalidus, hirsutus, & tenebris nigrior: tentatq; si qua ratione terreat, & expugnet: & nunc in canem, nunc in taurum, nunc in leonem se vertit. Nihil his omnibus commouetur Arignotus; sed assumto carmine, in quendam domicily tenebrosam angulum, Spiritum cõpulsit, vbi mox ille disparuit. Manè sumtis lignibus insit effodi locum, vbi Spiritum se condentem noctu obseruarat. Inuenitur cadauer hominis defuncti, quod exhumatum, vbi sepultura fuit traditum, omnis infestatio domum reliquit. Vides varias figuras dæmonis potestatem habentis ibi, vbi cadauera sunt suorum? Quanquam etiam in pœnam eorum, id permittere diuina Nemesis potuit, qui fortasse inibi locorum innocentem occiderunt; ac ne facinus erumperet, in eadem domo clam sepeliuerunt. Vides dæmonem canem? vides taurum? vides eum, qui circuit tanquam leo rugiens quærens quem deuoret?

Vis etiam videre draconem? Audiit eum saltem allegoricè describi Iob, quem expertus est verberantem. Ecce Behe-

moth, quem fecit tecum, fannus quasi bos comedet: fortitudo eius

LIII 3

ialum.

V.

Apud Lucian.
in Philopseu-
dc.

VI.

Iob. 40. 4th